

[Minister Lise Østergaard]

»Tung An«. Jeg kan her oplyse, at det netop var det danske tilbud, som, om jeg så må sige, tog hul på evakueringen af »Tung An« og derved hindrede, at skibet blev sendt tilbage i åben sø. Det vil også være således, at vi af kvoterne i de følgende år vil kunne modtage flygtninge fra Sydøstasien her i landet.

Den tragiske situation og den nød, som ikke mindst bådflygtningene fra Vietnam befinder sig i, har meget stærkt understreget behovet for bistand fra bedrestillede landes side i alle situationer. Under et konsultationsmøde, som FN's højkommisær for flygtninge holdt i Genève i midten af december 1978, meddelte Danmark, at vi er rede til at modtage flygtninge til bosættelse her i landet, dersom de er blevet påtruffet i havsnød og optaget af fartøjer under dansk flag, og dersom de ikke kan få asyl andetsteds. Antallet af sådanne bådflygtninge, som vi naturligvis ikke kan forudsige, vil ikke blive medregnet i den kvota, hvorunder 500 årligt skal modtages i Danmark.

Jeg kan også nævne her, at vi har erfaret, at der mellem flygtningehøjkommisæren og de vietnamesiske myndigheder føres drøftelser om en mulighed for en mere organiseret udrejsetrafik fra Vietnam, og hvis dette lykkes, så vil det medføre en væsentlig reduktion af fremtidige bådflygtninge.

Vi ved jo alle, at antallet af flygtninge fra Vietnam er meget stort, og jeg tænker i denne forbindelse ikke mindst på bådflygtningene, hvis antal for 1978 androg 85.000, og alene i januar måned i år er det blevet forøget med 9.500. På denne baggrund er det danske modtagelsesantal naturligvis beskedent. Ved udgangen af indeværende år ventes det at andrage knap 600. Det lyder ikke af meget, men vi må erindre, at bosættelse af indokinesiske flygtninge – det gælder også andre flygtningegrupper – så vidt muligt bør finde sted i flygtningenes egen kulturkreds. En anbringelse i et miljø, der etnisk og kulturelt er forskelligt fra hjemlandets, vil altid være en nødløsning. Det er også anerkendt af forslagsstillerne i bemærkningerne til forslaget.

Jeg vil gerne sige som baggrund for bemærkningerne herom, at vi yder bidrag til løsning af bådflygtningenes problem på andre måder end gennem modtagelse her i landet. Vi yder betydelig finansiel støtte hertil, og FN's højkommisær har udtrykt stor til-

fredshed med den økonomiske støtte, der fra dansk side ydes de flygtninge, som højkommisæren forsøger at genbosætte i regionen, hvor de hører til.

Den danske finansielle støtte hertil har andraget betydelige beløb igennem årene. Til det generelle program, herunder flygtninge i Indokina, er der siden 1976 bevilget 25 mill. kr., og vi er netop nu i begreb med at søge om finansudvalgets godkendelse af, at der i år ydes et ekstraordinært bidrag til dette arbejde på 15 mill. kr. Herudover er der siden 1973 ydet forskellige former for bistand udelukkende til indokinesiske flygtninge til bosættelse i regionen og til nødhjælpsarbejde til et beløb på omkring 35 mill. kr.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at den tragiske situation, som flygtningene fra Indokina befinder sig i, gør en ekstraordinær indsats nødvendig. Jeg finder imidlertid, at vi fra dansk side har gjort meget, og vi agter fortsat at gøre meget for at hjælpe disse flygtninge, og det gælder både med hensyn til bosættelse i Danmark og med hensyn til bistand gennem højkommisæren. Vi hører til de største hovedbidragydere i verden på dette område, og tager vi Danmarks størrelse i betragtning og dermed vores integrationskapacitet, så er det ikke nogen ringe indsats, hvis vi inden udgangen af 1979 har genbosat henimod 600 Indokinaflygtninge. Jeg vil her sige, at hvis andre lande gjorde det samme, eksisterede dette problem ikke i dag.

En forhøjelse af dette antal vil med de nuværende bevillinger kun kunne komme på tale, hvis vi inden for den årlige kvota på 500 flygtninge forhøjer antallet af Indokinaflygtninge, der som før nævnt er fastsat til godt 150. Dér forholder det sig sådan, at en væsentlig forhøjelse inden for den eksisterende kvota har flygtningehøjkommisæren advaret os imod, idet vi herved ville afskære os fra at modtage flygtninge fra andre dele af verden, f. eks. Afrika og Latinamerika, hvor flygtningesituationen stadig er meget alvorlig.

Vi er nødt til at betragte flygtningesituationen på global basis, også selv om bådflygtningenes situation er særlig iøjnefaldende. Jeg skal derfor kort gøre opmærksom på, at af en redegørelse, som højkommisæren for nylig har udsendt om arbejdet i 1979, fremgår det, at der i Afrika i løbet af de sidste måneder er kommet 10.000 nye flygtninge til Sudan, væsentligst fra Etiopien, 30.000 nye